

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (deseti senat)

z dne 1. februarja 2024*

„Pritožba – Konkurenca – Omejevalni sporazumi – Trg tovarnjakov – Sklep o ugotovitvi kršitve člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru (EGP) – Sporazumi in usklajena ravnanja v zvezi s prodajnimi cenami tovarnjakov, časovnico uvedbe tehnologij emisij, naloženih s standardi od Euro 3 do Euro 6, ter prealitivjo stroškov teh tehnologij na stranke – Enotna in trajajoča kršitev – Geografski obseg te kršitve – ‚Mešani postopek‘, ki je zaporedoma pripeljal do sprejetja sklepa o poravnavi in sklepa po koncu rednega postopka – Člen 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah – Pravica do dobrega upravljanja – Nepristranskost Evropske komisije – Presoja geografskega obsega usklajenega ravnanja – Upoštevni elementi – Opredelitev celote ravnanj kot ‚enotne in trajajoče kršitve‘ – Uredba (ES) št. 1/2003 – Člen 25 – Pristojnost Komisije za naložitev globe – Zastaranje“

V zadevi C-251/22 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 8. aprila 2022,

Scania AB s sedežem v Södertäljeju (Švedska),

Scania CV AB s sedežem v Södertäljeju,

Scania Deutschland GmbH s sedežem v Koblenzu (Nemčija),

ki jih zastopajo D. Arts, N. De Backer, K. Schillemans, advocaten, S. Falkner, P. Hammarskiöld, C. Langenius, L. Ulrichs, advokater, in F. Miotto, avocate,

pritožnice,

druga stranka v postopku je

Evropska komisija, ki jo zastopajo M. Domecq, M. Farley in L. Wildpanner, agenti,

tožena stranka v postopku na prvi stopnji,

SODIŠČE (deseti senat),

v sestavi M. Ilešič, v funkciji predsednika desetega senata, I. Jarukaitis (poročevalec) in D. Gratsias, sodnika,

generalni pravobranilec: A. M. Collins,

* Jezik postopka: angleščina.

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Družbe Scania AB, Scania CV AB in Scania Deutschland GmbH (v nadaljevanju: Scania DE), trije pravni subjekti podjetja Scania (v nadaljevanju skupaj: Scania), s pritožbo predlagajo razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 2. februarja 2022, Scania in drugi/Komisija (T-799/17, EU:T:2022:48, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to zavrnilo njihovo tožbo za, primarno, razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2017) 6467 final z dne 27. septembra 2017 v zvezi s postopkom na podlagi člena 101 [PDEU] in člena 53 Sporazuma EGP (Zadeva AT.39824 – Tovornjaki) (v nadaljevanju: sporni sklep) in, podredno, znižanje zneska glob, ki so jim bile naložene s tem sklepom.

Pravni okvir

- 2 Člen 23 Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101] in [102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205) se nanaša na pristojnost Evropske komisije za naložitev glob. Člen 25 te uredbe, naslovljen „Zastaralni rok za izrek sankcij“, določa:

„1. Pristojnosti Komisije po členih 23 [...] zastarajo:

- (a) tri leta pri kršitvi določb, ki zadevajo zahteve po informacijah ali izvedbo pregledov;
- (b) pet let pri vseh drugih kršitvah.

2. Zastaranje začne teči na dan, ko je bila kršitev storjena. Vendar pa pri trajajočih ali ponavljajočih se kršitvah zastaranje začne teči na dan, ko kršitev preneha.

3. Vse dejavnosti, ki jih zaradi preiskave ali postopka v zvezi s kršitvijo izvaja Komisija ali organ, pristojen za konkurenco v državi članici, pretrgajo zastaranje za nalaganje globe [...]. Zastaranje se pretrga z dnem, ko je o dejanju uradno obveščeno vsaj eno podjetje ali podjetniško združenje, ki je sodelovalo pri kršitvi. [...]

4. Pretrganje velja za vsa podjetja ali podjetniška združenja, ki so udeležena pri kršitvi.

[...]“

3 Člen 31 navedene uredbe, naslovljen „Nadzor Sodišča“, določa:

„S pritožbo zoper odločbo, s katero je Komisija določila globo ali periodično denarno kazen, ima Sodišče neomejeno pristojnost do pregleda odločbe. Naloženo globo ali periodično denarno kazen lahko prekliče, zniža ali zviša.“

Dejansko stanje

4 Dejansko stanje in sporni sklep, kakor sta predstavljena v točkah od 1 do 61 izpodbijane sodbe, je mogoče povzeti tako.

5 Komisija je v členu 1 spornega sklepa ugotovila, da so pritožnice kršile člen 101 PDEU in člen 53 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru z dne 2. maja 1992 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 52, str. 3), ker so od 17. januarja 1997 do 18. januarja 2011 s pravnimi subjekti podjetij [zaupno]¹, [zaupno], [zaupno], [zaupno] in [zaupno] sodelovale pri tajnem dogovarjanju o cenah, povišanih bruto cen srednjetežkih in težkih tovornjakov v Evropskem gospodarskem prostoru (EGP) ter časovnici in prevalitvi stroškov za uvedbo tehnologij na področju emisij za srednjetežke in težke tovornjake v skladu s standardi od Euro 3 do Euro 6. Komisija je v členu 2 tega sklepa družbama Scania AB in Scania CV AB solidarno naložila globo v višini 880.523.000 EUR, od česar je družba Scania DE solidarno zavezana za plačilo 440.003.282 EUR.

Upravni postopek

6 [Zaupno] je 20. septembra 2010 v skladu s točko 14 Obvestila Komisije o imuniteti pred globami in znižanju glob v kartelnih zadevah (UL 2006, C 298, str. 17) vložila prošnjo za imuniteto pred globami. Komisija je 17. decembra 2010 [zaupno] odobrila pogojno imuniteto pred globami.

7 Komisija je med 18. in 21. januarjem 2011 opravila preglede tudi v prostorih pritožnic.

8 [Zaupno] je 28. januarja 2011 v skladu s točko 14 obvestila, navedenega v točki 6 te sodbe, vložila prošnjo za imuniteto pred globami oziroma, če ji ta imuniteta ne bi bila odobrena, za znižanje globe v skladu s točko 27 tega obvestila. Zatem sta enako storili [zaupno] in [zaupno].

9 Komisija je med preiskavo na pritožnice med drugim naslovila več zahtev za informacije na podlagi člena 18 Uredbe št. 1/2003.

10 Komisija je 20. novembra 2014 zoper pritožnice in pravne subjekte podjetij, navedene v točki 5 te sodbe, začela postopek iz člena 11(6) te uredbe ter sprejela obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, ki ga je vročila vsem tem subjektom, vključno s pritožnicami.

11 Naslovniki obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah so imeli po vročitvi tega obvestila zagotovljen vpogled v spis preiskave Komisije.

12 Naslovniki obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah so med [zaupno] neformalno navezali stik s Komisijo in ji predlagali, naj obravnavo zadeve nadaljuje v okviru postopka poravnave iz člena 10a Uredbe Komisije (ES) št. 773/2004 z dne 7. aprila 2004 v zvezi z vodenjem postopkov

¹ Prikriti zaupni podatki.

Komisije v skladu s členoma [101] in [102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 3, str. 81), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 622/2008 z dne 30. junija 2008 (UL 2008, L 171, str. 3) (v nadaljevanju: Uredba št. 773/2004). Komisija se je odločila začeti postopek poravnave, potem ko je vsak od naslovnikov obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah potrdil, da je pripravljen sodelovati v pogovorih o poravnavi.

- 13 Pogovori o poravnavi med vsakim od naslovnikov obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah in Komisijo so potekali med [zaupno] in [zaupno]. Po teh pogovorih so nekateri naslovniki obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah Komisiji predložili formalno vlogo za poravnavo na podlagi člena 10a(2) Uredbe št. 773/2004 (v nadaljevanju: stranke poravnave). Pritožnice take vloge niso predložile.
- 14 Komisija je 19. julija 2016 na podlagi člena 7 in člena 23(2) Uredbe št. 1/2003 sprejela Sklep C(2017) 6467 final v zvezi s postopkom na podlagi člena 101 [PDEU] in člena 53 Sporazuma EGP (Zadeva AT.39824 – Tovornjaki), naslovljen na stranke poravnave (v nadaljevanju: sklep o poravnavi).
- 15 Ker so se pritožnice odločile, da ne bodo vložile formalne vloge za poravnavo, je Komisija preiskavo v zvezi z njimi nadaljevala v okviru rednega postopka, in sicer takega, ki ne vključuje poravnave.
- 16 Pritožnice so 23. septembra 2016, potem ko jim je bil omogočen vpogled v spis, predložile pisni odgovor na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah.
- 17 Pritožnice so se 18. oktobra 2016 udeležile zaslišanja.
- 18 Komisija je 7. aprila 2017 v skladu s točko 111 svojega obvestila o dobrih praksah za izvajanje postopkov v zvezi s členoma 101 in 102 PDEU (UL 2011, C 308, str. 6) družbi Scania AB poslala dopis o dejstvih. Komisija je ta dopis o dejstvih 23. junija 2017 poslala tudi družbama Scania CV AB in Scania DE.
- 19 Družba Scania AB je 12. maja 2017 Komisiji predložila pisne pripombe o dokazih, priloženih navedenemu dopisu o dejstvih, iz katerih je bilo razvidno tudi stališče družb Scania CV AB in Scania DE.
- 20 Komisija je 27. septembra 2017 sprejela sporni sklep.

Sporni sklep

Struktura trga tovornjakov ter mehanizem določanja cen v industriji tovornjakov in v skupini Scania

- 21 Kar zadeva strukturo trga tovornjakov, je Komisija ugotovila, da je za ta trg značilna visoka raven preglednosti in koncentracije, pri čemer imajo udeleženci vsako leto večkrat priložnost, da se srečajo in pogovorijo o položaju na tem trgu. Po mnenju Komisije so lahko imeli udeleženci prek vseh izmenjav natančno predstavo o konkurenčnem položaju vsakega od njih.

- 22 Komisija je še navedla, da imajo udeleženci, vključno s skupino Scania, na pomembnih nacionalnih trgih odvisne družbe, ki skrbijo za distribucijo njihovih proizvodov. Ti nacionalni distributerji naj bi imeli lastno mrežo koncesionarjev. Komisija je navedla, da skupina Scania svoje tovornjake prodaja prek nacionalnih distributerjev, ki so v vseh državah EGP razen v [*zaupno*] odvisne družbe v njeni 100-odstotni lasti. Nacionalni distributerji skupine Scania naj bi prodajali tovornjake, kupljene od sedeža družbe, koncesionarjem, ki naj bi bili bodisi odvisne družbe v 100-odstotni lasti skupine bodisi neodvisna podjetja. Komisija navaja, da ima skupina Scania v Nemčiji [*zaupno*] koncesionarjev, ki so odvisne družbe v njeni 100-odstotni lasti.
- 23 Komisija je v zvezi z mehanizmom določanja cen ugotovila, da ta vsebuje enake faze za vse udeležence in se običajno v okviru prve faze začne tako, da se na sedežu določi začetni cenik z bruto cenami. Dalje, po navedbah Komisije se v okviru druge faze določijo transferne cene za prodajo tovornjakov na različnih nacionalnih trgih med sedežem proizvajalcev in nacionalnimi distributerji, ki so lahko neodvisna podjetja ali pa so v 100-odstotni lasti sedeža. Poleg tega se po navedbah Komisije v okviru tretje faze določijo cene, ki jih koncesionarji plačajo distributerjem, v okviru četrte faze pa končna neto cena, ki jo plačajo potrošniki in o kateri se pogajajo koncesionarji ali sami proizvajalci, kadar ti prodajajo neposredno koncesionarjem ali pomembnim strankam.
- 24 Komisija je ugotovila, da se končna cena, ki jo plačajo potrošniki, sicer lahko spreminja, na primer zaradi obračuna različnih rabatov na različnih ravneh distribucijske verige, vendar vse cene, ki se zaračunavajo v vsaki fazi distribucijske verige, izhajajo neposredno – v primeru transfernih cen med sedežem in distributerjem – ali posredno – v primeru cene, ki jo koncesionar plača distributerju, ali cene, ki jo plača končni kupec – iz začetne bruto cene. Tako so po njenih ugotovitvah začetni ceniki z bruto cenami, ki jih določi sedež, skupna in temeljna sestavina izračunov cen, ki se zaračunajo v vsaki fazi nacionalnih distribucijskih verig v celotni Evropi. Komisija je pojasnila, da so vsi udeleženci razen [*zaupno*] med letoma 2000 in 2006 določili cenike z bruto cenami, sestavljene iz usklajenih bruto cen za celoten EGP.
- 25 V zvezi z mehanizmom določanja cen v skupini Scania in akterji, ki sodelujejo pri tem določanju, je Komisija navedla, da sedež skupine Scania določa tovarniški bruto cenik (*Factory Gross Price List*, v nadaljevanju: FGPL) za vse različne dele, tovornjaka, ki so na voljo.
- 26 Vsak nacionalni distributer skupine Scania (na primer družba Scania DE) se s sedežem skupine Scania s pogajanjem dogovori za „neto ceno za distributerja“, in sicer ceno, ki jo distributer sedežu plača za vsak del, na podlagi FGPL, ki ga je prejel. Neto cena za distributerja je navedena v dokumentu, poimenovanem „RPU“ (izraz „*Representantuppgift*“ v švedščini), v katerem je navedena razlika med FGPL in neto ceno za distributerja v obliki rabata. Rabate, priznane distributerjem, določi [*zaupno*] na sedežu skupine Scania, vendar se o njih razpravlja tudi v odboru za cene. Končno odločitev o neto ceni za distributerja skupine Scania sprejme [*zaupno*].
- 27 Poleg tega nacionalni distributer skupine Scania koncesionarjem skupine Scania na svojem ozemlju predloži lastni cenik z bruto cenami, ki vsebuje neto ceno za distributerja, skupaj z dobičkovno maržo, za vse različne dele tovornjaka, ki so na voljo.
- 28 Koncesionar skupine Scania se z distributerjem s pogajanjem dogovori o „neto ceni za koncesionarja“, ki temelji na ceniku z bruto cenami distributerja, zmanjšani za precejšen popust, do katerega je upravičen koncesionar.

- 29 Stranke, ki kupijo tovornjake prek koncesionarjev skupine Scania, plačajo „ceno za stranke“. „Cena za stranke“ zajema neto ceno za koncesionarja, povečano za koncesionarjevo dobičkovno maržo in morebitne stroške, nastale zaradi individualne prilagoditve tovornjaka, ter zmanjšano glede na znižanja in promocijske popuste, ki se ponudijo stranki. Komisija je ugotovila, da ima sprememba cene v kateri koli od faz distribucijske verige omejen vpliv na končno ceno, ki jo plača potrošnik, ali nanjo sploh ne vpliva.
- 30 Komisija je tudi ugotovila, da se FGPL uporablja na svetovni ravni, medtem ko se neto ceno za distributerja in njegov cenik z bruto cenami uporabljata za regijo, v kateri distributer deluje. Prav tako se ceno, o kateri se je s pogajanjem dogovoril koncesionar, uporablja za regijo, v kateri ta deluje.
- 31 V zvezi z vplivom povišanja cen na evropski ravni na ceno na nacionalni ravni je Komisija navedla, da nacionalni distributerji proizvajalcev, kot je družba Scania DE, ne morejo neodvisno določati bruto cen in cenikov z bruto cenami ter da vse cene, ki se zaračunajo v vsaki fazi distribucijske verige do končnega potrošnika, izhajajo iz vseevropskih cenikov z bruto cenami, določenih na ravni sedeža.
- 32 Komisija zato meni, da zvišanje cen na vseevropskem ceniku z bruto cenami, o katerem je odločeno na ravni sedeža, opredeljuje gibanje „neto cene za distributerja“, torej cene, ki jo distributer plača sedežu za nakup tovornjaka. Po njenem mnenju torej to, da sedež zviša zgoraj navedene bruto cene, vpliva tudi na raven bruto cene distributerja, torej na ceno, ki jo koncesionar plača distributerju, čeprav ni nujno, da se ceno za končnega potrošnika spremeni v enakem razmerju, lahko pa se tudi sploh ne spremeni.

Tajni stiki med skupino Scania in strankami poravnave

- 33 Komisija je v izpodbijanem sklepu ugotovila, da se je skupina Scania udeleževala tajnih sestankov ter da je imela stike s strankami poravnave v okviru različnih forumov in na različnih ravneh, ki so se sčasoma spreminjali, vendar so udeležena podjetja, cilji in zadevni proizvodi ostali isti.
- 34 Komisija je opredelila tri ravni tajnih stikov.
- 35 Na prvem mestu, Komisija je ugotovila, da so najvišji vodstveni kadri strank omejevalnega sporazuma v prvih letih kršitve razpravljali o svojih nameni v zvezi s cenami, o prihodnjih zvišanjih bruto cen in včasih tudi o razvoju potrošniških neto cen ter da so se včasih sporazumeli o zvišanju svojih bruto cen. Komisija se je v izpodbijanem sklepu sklicevala na to raven tajnih stikov kot na „raven vodstvenih organov“ (*top management*). Dodala je, da so se stranke omejevalnega sporazuma na sestankih na ravni vodstvenih organov poleg tega dogovorile o časovnici in prealitivni stroškov za uvedbo modelov tovornjakov v skladu s standardi od Euro 3 do Euro 5 ter da je bilo ob nekaterih priložnostih dogovorjeno, da se zadevne tehnologije ne bodo uvedle pred določenim datumom. Komisija je ugotovila, da so sestanki na ravni vodstvenih organov potekali med letoma 1997 in 1997.
- 36 Na drugem mestu, Komisija je ugotovila, da so v omejenem obdobju vzporedno s sestanki na ravni vodstvenih organov srednji vodstveni delavci sedežev strank omejevalnega sporazuma sodelovali pri razpravah, ki so poleg izmenjave tehničnih informacij vključevale izmenjave o cenah in zvišanjih bruto cen. V izpodbijanem sklepu je to raven tajnih stikov imenovala „nižja raven sedežev“ (*lower headquarters level*). Komisija je ugotovila, da so sestanki na nižji ravni sedežev potekali med letoma 2000 in 2008.

37 Na tretjem mestu, Komisija je ugotovila, da so stranke omejevalnega sporazuma po uvedbi eura in po tem, ko so skoraj vsi proizvajalci tovornjakov uvedli cenike z bruto cenami na evropski ravni, sistematično usklajevanje svojih namenov glede prihodnjih cen nadaljevale prek svojih nemških odvisnih družb. V izpodbijanem sklepu se je na to raven tajnih stikov sklicevala kot na „raven Nemčije“ (*German level meetings*). Komisija je pojasnila, da so predstavniki nemških odvisnih družb – enako kot pri stikih v prvih letih omejevalnega sporazuma – razpravljali o povišanih bruto cen ter časovnici in prevalitvi stroškov za uvedbo tehnologij na področju emisij za srednjetežke in težke tovornjake v skladu s standardoma Euro 5 in Euro 6. Izmenjevali so si še druge občutljive poslovne informacije. Komisija je ugotovila, da so sestanki na ravni Nemčije potekali od leta 2004.

Uporaba člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP

- 38 Komisija je ugotovila, da listinski dokazi iz spisa dokazujejo, da so zgoraj navedeni stiki zadevali:
- spremembe, ki so jih predvidevali udeleženci omejevalnega sporazuma, kar zadeva bruto cene, cenike z bruto cenami in časovnico teh sprememb, občasno pa tudi izmenjave v zvezi s predvidenimi spremembami neto cen ali spremembami rabatov, ponujenih strankam;
 - datum uvedbe tehnologij na področju emisij za srednjetežke in težke tovornjake v skladu s standardi od Euro 3 do Euro 6 ter prevalitev stroškov v zvezi z uvedbo teh tehnologij ter
 - delitev drugih z vidika konkurence občutljivih informacij, kot so ciljni tržni deleži, aktualne neto cene in rabati, ceniki z bruto cenami (celo preden so začeli veljati), konfiguratorji tovornjakov, naročila in ravni zalog.
- 39 Komisija je ugotovila, da so imeli udeleženci večstranske stike na različnih ravneh ter da so včasih imeli skupne stike in sestanke na različnih ravneh. Po njenih navedbah so bili ti stiki med seboj povezani z vsebino, datumom, odkritimi napotili drug na drugega in kroženjem pridobljenih informacij med njimi.
- 40 Komisija je ugotovila, da te dejavnosti pomenijo obliko usklajevanja in sodelovanja, s katero so udeleženci zavestno nadomestili tveganja konkurence s praktičnim medsebojnim sodelovanjem. Po njenih navedbah je imelo zadevno ravnanje obliko usklajenega ravnanja ali sporazuma, v okviru katerega so konkurenčna podjetja namesto neodvisnega določanja poslovne politike, ki so jo nameravala izvajati na trgu, z neposrednimi stiki usklajevala svoje ravnanje v zvezi s cenami in se zavezala k uvedbi tehnologij z usklajeno zamudo. Poleg tega je Komisija menila, da se je zaradi sistematičnega sodelovanja pri tajnih stikih ustvarilo ozračje medsebojnega razumevanja cenovne politike udeležencev.
- 41 Komisija je navedla, da je skupina Scania med celotnim trajanjem kršitve redno sodelovala pri različnih oblikah tajnih stikov, zato je ugotovila, da je imela kršitev, pri kateri je ta skupina sodelovala, obliko sporazuma in/ali usklajenega ravnanja v smislu člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP.
- 42 Komisija je v zvezi z omejevanjem konkurence ugotovila, da je skupina Scania sodelovala pri tajnih stikih, opisanih v točki 38 te sodbe, ter da je bil cilj vseh sporazumov in usklajenih ravnanj, pri katerih je sodelovala, omejevanje konkurence v smislu člena 101 PDEU.

- 43 Komisija je ugotovila, da so sporazumi in/ali usklajena ravnanja med skupino Scania in strankami poravnave v obdobju med 17. januarjem 1997 in 18. januarjem 2011 pomenili enotno in trajajočo kršitev, za katero se uporabljata člen 101(1) PDEU in člen 53 Sporazuma EGP. Po navedbah Komisije naj bi kršitev obsegala dogovarjanje o cenah in povišanjih bruto cen za srednjetežke in težke tovornjake v EGP ter o časovnici in prevalitvi stroškov v zvezi z uvedbo tehnologij na področju emisij za te tovornjake, ki jih določajo standardi od Euro 3 do Euro 6.
- 44 Natančneje, Komisija je menila, da so udeleženci s protikonkurenčnimi stiki uresničevali skupni načrt z notnim protikonkurenčnim ciljem ter da je skupina Scania vedela ali bi morala vedeti za splošno področje uporabe in bistvene značilnosti mreže tajnih stikov in je nameravala s svojimi dejanji prispevati k zadevnemu omejevalnemu sporazumu.
- 45 Komisija je tudi ugotovila, da je enoten protikonkurenčni cilj obsegal omejevanje konkurence na trgu srednjetežkih in težkih tovornjakov v EGP. Ta cilj naj bi bil uresničen z ravnanji, s katerimi so se zmanjšale ravni strateške negotovosti med udeleženci v zvezi s prihodnjimi cenami in zvišanji bruto cen ter v zvezi s časovnico in prevalitvijo stroškov, povezanih z uvedbo tovornjakov, ki so v skladu z okoljskimi standardi.

Naslovniki spornega sklepa

- 46 Na prvem mestu, Komisija je sporni sklep nasloвила na družbi Scania CV AB in Scania DE, za kateri je menila, da sta neposredno odgovorni za kršitev v teh obdobjih:
- družba Scania CV AB v obdobju med 17. januarjem 1997 in 27. februarjem 2009 ter
 - družba Scania DE v obdobju med 20. januarjem 2004 in 18. januarjem 2011.
- 47 Na drugem mestu, Komisija je še ugotovila, da je imela v obdobju med 17. januarjem 1997 in 18. januarjem 2011 družba Scania AB neposredno ali posredno v lasti vse deleže družbe Scania CV AB, ta pa je imela neposredno ali posredno v lasti vse deleže družbe Scania DE. Zato je navedla, da je sporni sklep naslovljen tudi na spodaj navedena subjekta, ki sta solidarno odgovorna kot matični družbi:
- na družbo Scania AB, ki je na eni strani odgovorna za ravnanje družbe Scania CV AB v obdobju med 17. januarjem 1997 in 27. februarjem 2009 ter na drugi strani za ravnanje družbe Scania DE v obdobju med 20. januarjem 2004 in 18. januarjem 2011, ter
 - na družbo Scania CV AB kot odgovorno za ravnanje družbe Scania DE v obdobju med 20. januarjem 2004 in 18. januarjem 2011.

Znesek globe

- 48 Komisija je znesek globe določila na 880.523.000 EUR.

Tožba pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

- 49 Pritožnice so 11. decembra 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile tožbo, s katero so predlagale, primarno, razglasitev ničnosti spornega sklepa in, podredno, razglasitev delne ničnosti tega sklepa, znižanje glob, ki so jim bile naložene, ter vsekakor znižanje teh glob v skladu s členom 261 PDEU in členom 31 Uredbe št. 1/2003.
- 50 Pritožnice so z dopisom z dne 5. junija 2020 predlagale, naj se javnosti ne razkrijejo nekateri podatki iz poročila za obravnavo. Komisija je z dopisom z istega dne predlagala tudi, naj se za javnost izpustijo nekateri podatki, ki so med drugim navedeni v poročilu za obravnavo in v izpodbijani sodbi.
- 51 Splošno sodišče je na podlagi tega predloga v izpodbijani sodbi odločilo, da se v nezaupni različici te sodbe anonimizirajo imena fizičnih oseb in prikrijejo firme pravnih oseb, ki niso pritožnice. Odločeno je bilo še, da se prikrijejo nekateri podatki zlasti v zvezi z mehanizmom določanja cen v skupini Scania in v zvezi z izračunom globe, ki ji je bila naložena, katerih prikritje ne vpliva na razumevanje nezaupne različice navedene sodbe.
- 52 Pritožnice so v podporo tožbi navedle devet tožbenih razlogov.
- 53 Prvi tožbeni razlog se je nanašal na kršitev pravice do obrambe, načela dobrega upravljanja in domneve nedolžnosti. Drugi tožbeni razlog se je nanašal na kršitev člena 48(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) ter člena 27(1) in (2) Uredbe št. 1/2003.
- 54 Tretji, četrti, peti, šesti in sedmi tožbeni razlog so se v bistvu nanašali na ugotovitev Komisije v zvezi z obstojem enotne in trajajoče kršitve ter na pripis odgovornosti za to kršitev skupini Scania. Natančneje, pritožnice so v okviru tretjega tožbenega razloga navajale napačno uporabo člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP, ker se je štelo, da so izmenjave informacij na nižji ravni sedežev pomenile kršitev teh členov. S četrtim tožbenim razlogom so zatrjevale kršitev obveznosti obrazložitve in napačno uporabo navedenih členov, ker je Komisija štela, da so sklenile sporazum ali da so usklajeno ravnale v zvezi s časovnico uvedbe tehnologij na področju emisij. Njihov peti tožbeni razlog se je nanašal na napačno uporabo istih členov, ker je Komisija izmenjave informacij na ravni Nemčije opredelila kot kršitev „zaradi cilja“. S šestim tožbenim razlogom so zatrjevale napačno uporabo člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP, ker je Komisija ugotovila, da geografski obseg kršitve na ravni Nemčije zajema celotno ozemlje EGP. Njihov sedmi tožbeni razlog se je nanašal na napačno uporabo teh členov, ker je Komisija ugotovila, da ugotovljeno ravnanje pomeni enotno in trajajočo kršitev ter da so pritožnice odgovorne za to ravnanje.
- 55 Osmi tožbeni razlog se je nanašal na napačno uporabo navedenih členov in člena 25 Uredbe št. 1/2003, ker je Komisija naložila globo za ravnanje, ki je že zastaralo, in nikakor ni upoštevala dejstva, da to ravnanje ni bilo trajajoče. Pritožnice so z devetim in zadnjim tožbenim razlogom zatrjevale kršitev načela sorazmernosti in načela enakega obravnavanja glede zneska globe ter vsekakor nujnost znižanja zneska globe na podlagi člena 261 PDEU in člena 31 Uredbe št. 1/2003.
- 56 Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo vse tožbene razloge kot neutemeljene zavrnilo. V zvezi s predlogom, naj Splošno sodišče izvrši svojo neomejeno pristojnost, je poudarilo, da na podlagi ničesar v očitkih, trditvah ter pravnih in dejanskih elementih, ki so jih pritožnice navedle v okviru

vseh preučenih tožbenih razlogov, ni mogoče sklepati, da je treba znesek glob, naloženih s spornim sklepom, spremeniti. Zato je Splošno sodišče tožbo v celoti zavrnilo in pritožnicam naložilo plačilo stroškov.

Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

- 57 Pritožnice so 8. aprila 2022 vložile to pritožbo. Istega dne so Sodišču predlagale, naj elemente iz točke 51 te sodbe za javnost obravnava enako zaupno, kot je to zanje določilo Splošno sodišče.
- 58 Komisija je z aktom z dne 29. aprila 2022 tudi predlagala zaupno obravnavo nekaterih podatkov v razmerju do javnosti.
- 59 Predsednik Sodišča je s sklepom z dne 12. julija 2022 tema predlogoma za zaupno obravnavanje ugodil.
- 60 Pritožnice s pritožbo Sodišču predlagajo, naj:
- izpodbijano sodbo v celoti ali delno razveljavi;
 - sporni sklep razglasi za ničten v celoti ali delno in/ali odpravi oziroma zniža znesek glob, ki so jim bile naložene;
 - podredno, zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču in
 - Komisiji naloži plačilo stroškov, vključno s stroški te pritožbe.
- 61 Komisija Sodišču predlaga, naj:
- pritožbo zavrne in
 - pritožnicam naloži plačilo stroškov.

Pritožba

- 62 Pritožnice v utemeljitev pritožbe navajajo štiri pritožbene razloge. Prvi pritožbeni razlog se v bistvu nanaša na kršitev pravice do dobrega upravljanja iz člena 41(1) Listine. Drugi pritožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP, ker je Splošno sodišče geografski obseg ravnanja na ravni Nemčije opredelilo tako, kot da zajema celotno ozemlje EGP. Pritožnice s tretjim pritožbenim razlogom v bistvu zatrjujejo, da je Splošno sodišče kršilo zadnjenavedena člena, ker je kot enotno kršitev opredelilo niz dejanj, ki vključujejo tri različne ravni stikov. Četrty pritožbeni razlog se nanaša na kršitev istih členov in člena 25 Uredbe št. 1/2003, ker je Splošno sodišče ohranilo globo, ki se nanaša na ravnanje, ki je zastaralo.

Prvi pritožbeni razlog

Trditve strank

- 63 Pritožnice s prvim pritožbenim razlogom trdijo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je zavrnilo njihovo trditev, da je Komisija s sprejetjem sklepa o poravnavi in nadaljevanjem preiskave proti pritožnicam, ne da bi to preiskavo zaupala ekipi, ki ni bila zadolžena za spis, na podlagi katerega je bil sprejet ta sklep, kršila člen 41(1) Listine.
- 64 Na prvem mestu, pritožnice trdijo, da Splošno sodišče ni presodilo, ali je bil upravni postopek, ki se je nadaljeval proti skupini Scania po sprejetju sklepa o poravnavi, v skladu z načelom objektivne nepristranskosti. Sklicujejo se na preudarke, navedene zlasti v točkah 129, 147 in 151 izpodbijane sodbe, ki se nanašajo na spoštovanje načela nepristranskosti v okviru „mešanega“ postopka v več fazah, kakršen je ta v obravnavani zadevi. Trdijo, da je bilo s sprejetjem tega sklepa naloženo dodatno breme Komisiji, ki bi si morala prizadevati za spoštovanje ne le načela, imenovanega „tabula rasa“, ampak tudi svojega vtisa nepristranskosti. Čeprav je Splošno sodišče v tej točki 151 v bistvu priznalo, da bi bilo v takih okoliščinah lahko upravičeno spise zaupati dvema različnima ekipama, pa naj iz tega ne bi izpeljalo ustrezne pravne ugotovitve in naj bi vprašanje nepristranskosti obravnavalo le z vidika subjektivne nepristranskosti.
- 65 V zvezi s tem natančneje navajajo, da je Splošno sodišče v navedeni točki 151 potrdilo, da skupina Scania ni dokazala, kako naj bi dejstvo, da so bile iste službe Komisije vključene tako v sprejemanje sklepa o poravnavi kot spornega sklepa, „samo po sebi“ dokazovalo neobstoje nepristranske preučitve zadeve v zvezi z njimi, da bi nato v točki 152 te sodbe ugotovilo, da družba Scania ni dokazala, da je Komisija „pokazala pristranskost ali osebni predsodek do družbe Scania [...] v nasprotju z načelom subjektivne nepristranskosti“. Splošno sodišče naj bi s tem napačno uporabilo pravo, ker naj bi svojo presojo omejilo na „subjektivno“ nepristranskost in naj ne bi preučilo pravno ločenega načela „objektivne“ nepristranskosti.
- 66 Na drugem mestu, pritožnice trdijo, da tudi če bi Sodišče ugotovilo, da je Splošno sodišče to načelo objektivne nepristranskosti presojalo, je presoja Splošnega sodišča v zvezi s tem vsekakor pravno napačna. Izpodbijana sodba naj ne bi vsebovala nobene utemeljitve, na podlagi katere bi bilo mogoče ugotoviti, da je Komisija spoštovala navedeno načelo objektivne nepristranskosti, kljub temu, da so pri sprejemanju sklepa o poravnavi in spornega sklepa sodelovale iste službe Komisije, medtem ko je Splošno sodišče v točki 151 te sodbe vseeno izrecno priznalo, da je zaradi te okoliščine „težje zagotoviti, da bo preučitev dejstev in dokazov v zvezi z enim od podjetij po sprejetju sklepa o poravnavi opravljena po načelu ‚tabula rasa‘“.
- 67 Tako priznanje pa naj bi vzbujalo dvom o nepristranskosti Komisije. Splošno sodišče naj bi v točki 151 izpodbijane sodbe navedlo tudi, kako bi Komisija lahko ukrepala, da bi tak dvom odpravila, in sicer tako, da bi „obravnavo spisov [zaupala] dvema različnima ekipama“, to pomeni, da bi v redni postopek, v katerem je bil sprejet sporni sklep, vključila drugo ekipo od tiste, ki je bila vpletena v postopek poravnave. Tako naj bi iz razlogovanja Splošnega sodišča v tej sodbi izhajalo, da je Komisija s tem, da je sprejela sklep o poravnavi in nadaljevala preiskavo proti skupini Scania, pri čemer so sodelovale iste službe Komisije, kršila člen 41(1) Listine. Vendar naj Splošno sodišče ne bi priznalo, da Komisija ni zagotovila zadostnih jamstev, da bi odpravila vsak upravičen dvom o svoji objektivni nepristranskosti pri vodenju tega rednega postopka, s čimer je napačno uporabilo pravo.
- 68 Komisija prereka utemeljenost teh trditev.

Presoja Sodišča

- 69 Na prvem mestu, v zvezi s trditvami pritožnic, s katerimi te Splošnemu sodišču očitajo, da ni presodilo, ali je bil upravni postopek, ki je bil zoper skupino Scania uveden po sprejetju sklepa o poravnavi, v skladu z načelom objektivne nepristranskosti, je treba opozoriti, da mora Komisija v skladu s sodno prakso Sodišča v upravnem postopku spoštovati temeljne pravice zadevnih podjetij. Za to je treba načelo nepristranskosti, ki izhaja iz pravice do dobrega upravljanja, razlikovati od načela domneve nedolžnosti (sodba z dne 12. januarja 2023, HSBC Holdings in drugi/Komisija, C-883/19 P, EU:C:2023:11, točka 76 in navedena sodna praksa).
- 70 Pravica do dobrega upravljanja iz člena 41 Listine določa, da ima vsakdo med drugim pravico, da institucije Evropske unije njegove zadeve obravnavajo nepristransko. Ta zahteva po nepristranskosti zajema subjektivno nepristranskost v smislu, da noben član zadevne institucije, ki vodi postopek v zadevi, ne sme biti pristranski in ne sme imeti osebnih predsodkov, ter objektivno pristranskost v smislu, da mora institucija zagotoviti ustrezna jamstva, da se v zvezi s tem izključi vsak upravičen dvom (sodba z dne 12. januarja 2023, HSBC Holdings in drugi/Komisija, C-883/19 P, EU:C:2023:11, točka 77 in navedena sodna praksa).
- 71 V obravnavanem primeru je Splošno sodišče v točkah 144 in 145 izpodbijane sodbe spomnilo na to, kaj pomeni pravica do dobrega upravljanja v skladu s sodno prakso, navedeno v prejšnjih dveh točkah te sodbe.
- 72 Nato je v točki 147 izpodbijane sodbe zavrnilo trditev Komisije, da je treba v okoliščinah, kakršne so te v obravnavani zadevi, kršitev načela nepristranskosti presoјati le kot morebitno posledico kršitve načela domneve nedolžnosti pri sprejetju sklepa o poravnavi, in poudarilo, da lahko taka kršitev izhaja iz drugih neizpolnitev obveznosti Komisije, da zagotovi zadostna jamstva, da se izključi vsak upravičen dvom – v smislu sodne prakse – o njeni nepristranskosti pri vodenju rednega postopka.
- 73 Vendar je Splošno sodišče v točki 148 navedene sodbe ugotovilo, da na podlagi nobene od trditev pritožnic ni bilo mogoče ugotoviti, da v obravnavani zadevi Komisija v tem postopku ni zagotovila vseh jamstev, da bi izključila vsak upravičen dvom o svoji nepristranskosti pri preučitvi zadeve v zvezi s skupino Scania. To ugotovitev je obrazložilo z analizo teh trditev v točkah od 149 do 164 iste sodbe.
- 74 Natančneje, v točki 151 izpodbijane sodbe je ugotovilo, da je bilo zaradi vključenosti istih služb pri sprejemanju tako sklepa o poravnavi kot spornega sklepa težje zagotoviti, da bo preučitev dejstev in dokazov v zvezi z enim od podjetij po sprejetju sklepa o poravnavi „opravljena po načelu[, imenovanem] ‚tabula rasa‘“, s čimer bi bilo mogoče za odpravo vseh dvomov v zvezi s tem utemeljiti to, da se za obravnavo spisov zadolžita različni ekipi. Vendar je v točki 152 navedene sodbe ugotovilo, da pritožnice niso dokazale, da bi kateri od članov Komisije ali služb, ki so sodelovale pri sprejemanju izpodbijanega sklepa, deloval pristransko ali imel osebni predsodek v zvezi s skupino Scania, zlasti zaradi sodelovanja pri sprejetju sklepa o poravnavi, kar bi pomenilo „kršitev načela subjektivne nepristranskosti“.
- 75 V zvezi s tem je treba opozoriti, prvič, da je postopek poravnave upravni postopek, ki je alternativen rednemu postopku, je ločen od rednega postopka in ima nekatere posebnosti. Drugič, če podjetje ne predloži vloge za poravnavo, bo postopek za sprejetje končnega sklepa potekal v skladu s splošnimi določbami Uredbe št. 773/2004, in ne v skladu z določbami, ki urejajo postopek poravnave. Tretjič, v tem rednem postopku, v okviru katerega je treba še

- ugotoviti odgovornost, je Komisija vezana le na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah in mora upoštevati nove informacije, s katerimi se seznanjeni v zadnjem navedenem postopku (glej v tem smislu sodbo z dne 12. januarja 2017, *Timab Industries in CFPR/Komisija*, C-411/15 P, EU:C:2017:11, točka 136).
- 76 Iz tega izhaja, da „načelo, imenovano ‚tabula rasa‘“, ki ga je Splošno sodišče omenilo v točki 129 izpodbijane sodbe, v kateri so v bistvu povzeti preudarki, navedeni v prejšnji točki te sodbe, zgolj odraža dejstvo, da je treba domnevo nedolžnosti spoštovati glede podjetja ali podjetij, ki se odločijo, da ne bodo nadaljevala postopka poravnave s Komisijo.
- 77 Iz tega po eni strani izhaja, da to „načelo ‚tabula rasa‘“ nikakor ni bilo upoštevno za presojo Splošnega sodišča v zadevi, ki mu je bila predložena, glede tega, ali je Komisija spoštovala načelo nepristranskosti, po drugi strani pa, vsekakor, da v nasprotju s tem, kar je presodilo Splošno sodišče, sodelovanje istih služb pri sprejemanju sklepa o poravnavi in spornega sklepa nikakor ni povzročalo nobenih težav pri spoštovanju „načela, imenovanega ‚tabula rasa‘“. Sprememba ekipe, odgovorne za spis pri Komisiji, bi bila namreč celo v nasprotju z načeloma dobrega upravljanja in obravnavanja v upravnem postopku v razumnem roku.
- 78 Vendar je treba ugotoviti, da Splošno sodišče ni izpeljalo nobene posledice napačne ugotovitve iz drugega stavka točke 151 izpodbijane sodbe, na katero je bilo opozorjeno v točki 74 te sodbe, tako da je očitek pritožnic v zvezi s tem brezpredmeten.
- 79 Ker je treba trditve pritožnic razumeti tako, da te trdijo, da bi moralo Splošno sodišče šteti, da dejstvo, da je bila ista ekipa zadolžena za zadevo ves čas „mešanega“ postopka v več fazah, nujno pomeni, da je Komisija kršila svojo obveznost objektivne nepristranskosti, je treba poudariti, da zgolj to, da je bila ista ekipa Komisije zadolžena za različne zaporedne faze preiskave, na podlagi katere je bil sprejet sklep o poravnavi in nato sporni sklep, samo po sebi brez kakršnega koli drugega objektivnega elementa ne more vzbuditi dvoma o nepristranskosti te institucije (glej po analogiji sodbo z dne 1. julija 2008, *Chronopost in La Poste/UFEX in drugi*, C-341/06 P in C-342/06 P, EU:C:2008:375, točka 56).
- 80 Pritožnice pa niso dokazale, da so pred Splošnim sodiščem uveljavljale take objektivne elemente. Poleg tega nič v trditvah pritožnic ne omogoča ugotovitve, da Splošno sodišče ni presodilo, ali je Komisija v obravnavani zadevi ravnala v skladu z načelom objektivne nepristranskosti.
- 81 Splošno sodišče je namreč v točki 152 izpodbijane sodbe ugotovilo, da pritožnice niso dokazale, da je ekipa, odgovorna za spis, ali član te ekipe v rednem postopku izrazil kakršen koli predsodek glede skupine Scania, in – v nasprotju s tem, kar v bistvu trdijo pritožnice – ta točka 152 ni edini razlog, na katerem temelji ugotovitev Splošnega sodišča, da Komisija v obravnavani zadevi ni kršila načela dobrega upravljanja, niti ne omogoča ugotovitve, da to sodišče v tem okviru ni presojalo skladnosti ravnanja Komisije s tem načelom objektivne nepristranskosti.
- 82 Tako je iz povezane razlage točk od 100 do 104 in od 148 do 164 izpodbijane sodbe razvidno, da Splošno sodišče ni obravnavalo le „subjektivnega“ vidika, ampak tudi „objektivni“ vidik načela nepristranskosti, glede na trditve, ki so jih v zvezi s tem podale pritožnice.
- 83 Natančneje, v zvezi s tako objektivno nepristranskostjo je Splošno sodišče v točkah 100 in 101 izpodbijane sodbe najprej opozorilo na načela iz sodne prakse, ki urejajo uporabo tako imenovanega „mešanega“ postopka s strani Komisije, in iz tega v točki 104 te sodbe izpeljalo, da v nasprotju s tem, kar v bistvu trdijo pritožnice, uporaba „mešanih“ postopkov v okviru uporabe

člena 101 PDEU, v katerih sprejetje sklepa o poravnavi in sprejetje sklepa v rednem postopku potekata v več časovnih fazah, sama po sebi in v vseh okoliščinah ne pomeni tudi kršitve dolžnosti nepristranskosti. Iz tega je v točki 105 navedene sodbe sklepalo, da bi Komisija imela pravico uporabiti tak mešani postopek, če bi med drugim spoštovala to dolžnost, kar je v nadaljevanju preučilo v točki 143 in naslednjih iste sodbe.

- 84 V zvezi s tem je zlasti v točki 145 izpodbijane sodbe opozorilo na načela sodne prakse, navedena v točki 70 te sodbe, in v točkah od 148 do 164 izpodbijane sodbe preučilo trditve, ki so jih pritožnice navedle v podporo svoji trditvi, da jim Komisija v obravnavani zadevi ni zagotovila vseh jamstev, da bi se izključil vsak upravičen dvom o njeni nepristranskosti, pri preučitvi zadeve v zvezi z njimi.
- 85 Vendar je Splošno sodišče s tem, da je v bistvu navedlo, najprej, v točki 104 izpodbijane sodbe, da uporaba mešanega postopka s strani Komisije sama po sebi ne omogoča ugotovitve, da ta institucija ni izpolnila svoje dolžnosti nepristranskosti, dalje, v točki 149 te sodbe, da Komisija, kadar v okviru rednega postopka preučuje dokaze, ki so jih predložile stranke, ki so se odločile, da ne bodo sklenile poravnave, nikakor ni vezana na dejanske ugotovitve in pravne opredelitve, ki jih je v zvezi s strankami, ki so se odločile, da bodo sklenile poravnavo, navedla v sklepu o poravnavi, in nazadnje, v točki 159 navedene sodbe, da pritožnice Komisiji niso očitale, da v upravnem postopku, v katerem je bil sprejet sporni sklep, ni spoštovala vseh procesnih jamstev, povezanih z učinkovitim uresničevanjem njune pravice do obrambe, kot so določena zlasti s splošnimi določbami Uredbe št. 773/2004, vsaj implicitno, vendar nujno obravnavalo „objektivni“ vidik obveznosti nepristranskosti, ki jo mora spoštovati Komisija. Ti elementi namreč dokazujejo, da je Splošno sodišče presodilo, ali so bila pritožnicam zagotovljena zadostna jamstva, da se izključi vsak upravičen dvom o objektivni nepristranskosti Komisije.
- 86 Na drugem mestu, v zvezi z navedbami pritožnic, s katerimi te v bistvu trdijo, da je Splošno sodišče vsekakor pravno napačno presodilo načelo objektivne nepristranskosti, je treba opozoriti, da pritožnice s to utemeljitvijo Splošnemu sodišču očitajo, prvič, da ni utemeljilo svoje presoje, da je Komisija spoštovala načelo nepristranskosti. Tako se v bistvu sklicujejo na to, da naj bi Splošno sodišče kršilo obveznost obrazložitve. Kot pa izhaja iz točk od 80 do 85 te sodbe, je Splošno sodišče v zvezi s tem izpodbijano sodbo ustrezno obrazložilo.
- 87 Drugič, glede trditve pritožnic v zvezi z ugotovitvijo iz točke 151 izpodbijane sodbe, da sodelovanje istih služb Komisije pri sprejemanju sklepa o poravnavi in spornega sklepa otežuje spoštovanje „načela ‚tabula rasa‘“, zadostuje navesti, da je iz točke 77 te sodbe razvidno, da je ta ugotovitev pravno napačna.
- 88 Iz vseh navedenih ugotovitev izhaja, da je treba prvi pritožbeni razlog zavrni.

Drugi pritožbeni razlog

- 89 Pritožnice z drugim pritožbenim razlogom v bistvu trdijo, da je Splošno sodišče kršilo člen 101 PDEU in člen 53 Sporazuma EGP, ker je geografski obseg ravnanja na ravni Nemčije opredelilo, kot da zajema celotno ozemlje EGP. Ta pritožbeni razlog je razdeljen na tri dele.

Prvi del drugega pritožbenega razloga

– Trditve strank

- 90 Pritožnice s prvim delom drugega pritožbenega razloga ob sklicevanju na točko 421 izpodbijane sodbe trdijo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, prvič, ker je ugotovilo, da je za določitev geografskega obsega usklajenega ravnanja lahko upoštevalo le obseg pridobljenih informacij, in drugič, ker pri tem pri pravni presoji ni upoštevalo namena podjetij, ki so sodelovala pri tem usklajenem ravnanju, ki naj bi bil sestavni del takega ravnanja.
- 91 Splošno sodišče naj se torej za opredelitev tega geografskega obsega ne bi moglo opreti le na vsebino in naravo izmenjanih informacij. Zaradi dejstva, da Splošno sodišče ni upoštevalo tega „namena“, naj bi to neupravičeno potrdilo, da je skupina Scania sodelovala pri izmenjavah na ravni Nemčije, ki so bile del enotne in trajajoče kršitve člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP, na ravni EGP in za celotno obdobje kršitve, in sicer od 17. januarja 1997 do 18. januarja 2011.
- 92 Komisija te trditve prereka.

– Presoja Sodišča

- 93 Splošno sodišče je v točki 421 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je treba na podlagi dokazov v zvezi z geografskim obsegom informacij, ki jih je pridobila družba Scania DE in ki jih je analiziralo v točkah od 405 do 420 te sodbe, če se presojuje celovito, ugotoviti, da je družba Scania DE s sodelovanjem svojih zaposlenih pri izmenjavi informacij na ravni Nemčije pridobila informacije, katerih obseg presega nemški trg. Na podlagi te ugotovitve je zavrnilo šesti tožbeni razlog, ki so ga pritožnice navedle pred njim in ki se je nanašal na domnevno kršitev člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP, ker je Komisija štela, da geografski obseg kršitve na ravni Nemčije zajema celotno ozemlje EGP. V tej točki 421 je še pojasnilo, da te ugotovitve zadostujejo za zavrnitev tega tožbenega razloga ne glede na to, ali je družba Scania DE predložila tudi informacije, katerih obseg je presegal nemški trg.
- 94 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je kršitev člena 101(1) PDEU lahko ne samo posledica ločenega dejanja, ampak tudi niza dejanj ali celo trajajočega ravnanja, čeprav bi lahko tudi eden ali več elementov tega niza dejanj ali trajajočega ravnanja sam po sebi in obravnavan posebej pomenil kršitev te določbe. Tako lahko Komisija, kadar se različna dejanja zadevnih podjetij zaradi istega cilja izkrivljanja konkurence na notranjem trgu uvrščajo v „celovit načrt“, pripiše odgovornost za ta dejanja glede na sodelovanje pri kršitvi kot celoti (sodba z dne 6. decembra 2012, Komisija/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, točka 41 in navedena sodna praksa).
- 95 Iz ustaljene sodne prakse izhaja tudi, da mora Komisija, da bi dokazala sodelovanje podjetja pri taki enotni kršitvi, dokazati, da je to podjetje nameravalo s svojim ravnanjem prispevati k skupnim ciljem, za katere so si prizadevali vsi udeleženci, in da je bilo seznanjeno s kršitvenim ravnanjem, ki so ga predvidela ali izvajala druga podjetja, da bi dosegla iste cilje, ali da je lahko to ravnanje razumno predvidelo in je bilo pripravljeno sprejeti tveganje (sodba z dne 6. decembra 2012, Komisija/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, točki 42 in 60 ter navedena sodna praksa).

- 96 Tako je lahko podjetje neposredno sodelovalo pri vseh protikonkurenčnih ravnanjih, ki sestavljajo enotno in trajajočo kršitev, zato je v takem primeru Komisija upravičena temu podjetju naložiti odgovornost za vsa ta ravnanja in s tem za navedeno kršitev v celoti. Prav tako je lahko bilo podjetje neposredno udeleženo le pri delu navedenih ravnanj, pri tem pa je vedelo za vsa ostala kršitvena ravnanja, ki so jih drugi udeleženci omejevalnega sporazuma predvideli ali izvajali pri izpolnjevanju istih ciljev, ali pa je lahko ta ravnanja razumno predvidelo in je bilo pripravljeno sprejeti tveganje zanje. V takem primeru je Komisija prav tako upravičena temu podjetju pripisati odgovornost za vsa protikonkurenčna ravnanja, ki sestavljajo tako kršitev, in s tem odgovornost za to kršitev v celoti (sodba z dne 6. decembra 2012, Komisija/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, točka 43).
- 97 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je za ugotovitev, da so zadevne izmenjave informacij presegale nemški trg in so se nanašale na ozemlje EGP, zadostovalo, da Splošno sodišče ugotovi, da je taka ugotovitev izhajala iz vsebine informacij, ki jih je družba Scania DE pridobila od drugih udeležencev.
- 98 Tako trditev pritožnic, da se Splošno sodišče za potrditev njihovega sodelovanja pri kršitvi ni moglo opreti zgolj na dejstvo, da so izmenjave na ravni Nemčije zadevale ozemlje EGP, izhaja iz zamešanja pogojev, ki se zahtevajo za ugotovitev in opredelitev obsega enotne in trajajoče kršitve, na eni strani in pogojev, ki morajo biti izpolnjeni, da se podjetju pripíše odgovornost za celotno kršitev, na drugi.
- 99 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča zadošča, da Komisija, zato da zadostno dokaže udeležbo podjetja pri omejevalnem sporazumu, izkaže, da je zadevno podjetje sodelovalo na sestankih, na katerih so bili sklenjeni protikonkurenčni sporazumi, ne da bi to podjetje temu očitno nasprotovalo. Kadar je bilo sodelovanje na takih sestankih ugotovljeno, mora navedeno podjetje predložiti indice, s katerimi se lahko dokaže, da je bilo njegovo sodelovanje na teh sestankih brez kakršnega koli protikonkurenčnega cilja, tako da dokaže, da je svoje konkurente seznanilo s tem, da je na navedenih sestankih sodelovalo z drugačnim ciljem od njihovega (glej v tem smislu sodbo z dne 28. junija 2005, Dansk Rørindustri in drugi/Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točka 142 in navedena sodna praksa).
- 100 Iz sodne prakse prav tako izhaja, da se – razen če zadevna podjetja dokažejo nasprotno – domneva, da podjetja, ki so udeležena pri usklajevanju in so še naprej dejavna na trgu, pri odločanju, kako bodo ravnala na tem trgu, upoštevajo informacije, ki so si jih izmenjala s konkurenti (sodba z dne 19. marca 2015, Dole Food in Dole Fresh Fruit Europe/Komisija, C-286/13 P, EU:C:2015:184, točka 127 in navedena sodna praksa).
- 101 Iz te sodne prakse izhaja, da kadar Komisija dokaže, da je zadevno podjetje sodelovalo na sestankih, na katerih so bili sklenjeni protikonkurenčni sporazumi, ne da bi jim očitno nasprotovalo, tej instituciji poleg tega ni treba dokazati, da je to podjetje nameravalo sodelovati pri kršitvi, ampak mora to podjetje predložiti dokaze, da se je distanciralo od teh sporazumov in zlasti – kot v obravnavanem primeru – od njihovega geografskega obsega.
- 102 Tako Splošno sodišče s tem, da je po preučitvi dokazov, ki so mu bili predloženi v presojo, ugotovilo, da je Komisija upravičeno ugotovila, da je družba Scania DE z izmenjavo informacij na ravni Nemčije pridobila informacije, ki presegajo nemški trg, ne da bi Komisiji naložilo, naj poleg tega dokaže, da je družba Scania DE s sodelovanjem pri teh izmenjavah nameravala te informacije pridobiti in jih upoštevati pri določanju svojega ravnanja, ni napačno uporabilo prava.

103 Zato je treba prvi del drugega pritožbenega razloga zavriniti kot neutemeljen.

Drugi del drugega pritožbenega razloga

– Trditve strank

104 Pritožnice z drugim delom drugega pritožbenega razloga trdijo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je ugotovilo, da je obseg informacij, ki jih je družba Scania DE pridobila med izmenjavami na ravni Nemčije, presegal nemški trg.

105 V zvezi s tem pritožnice v bistvu grajajo razlogovanje Splošnega sodišča v točkah od 405 do 414 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče preučilo elemente iz spisa in – v točki 414 navedene sodbe – ugotovilo, da je treba glede na te elemente, obravnavane skupaj, ugotoviti, da je obseg informacij, ki jih je družba Scania DE pridobila med izmenjavami na ravni Nemčije, presegal nemški trg. V bistvu trdijo, da pet razlogov, navedenih v teh točkah, ni le nezadostnih za ustrezno utemeljitev te ugotovitve, ampak tudi nedoslednih ali celo protislovnih, čeprav sodna praksa za ugotovitev obstoja kršitve člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP zahteva, da Komisija predloži resne, natančne in dosledne dokaze.

106 Komisija navaja, da je treba te trditve zavriniti.

– Presoja Sodišča

107 Ugotoviti je treba, da pritožnice z drugim delom drugega pritožbenega razloga v resnici želijo, da Sodišče ponovno presodi dejstva in dokaze, ne da bi se pri tem sklicevale na to, da jih je Splošno sodišče izkrivilo. Pritožnice namreč s trditvami, navedenimi v utemeljitev tega drugega dela, navajajo le, iz katerih razlogov bi morale Splošno sodišče po njihovem mnenju različno razlagati različne elemente, navedene v točkah izpodbijane sodbe, ki jih navajajo, in se poleg tega sklicujejo na več odlomkov svoje tožbe pred Splošnim sodiščem.

108 Vprašanje, ali je Splošno sodišče spoštovalo pravila na področju dokaznega bremena in izvajanja dokazov v okviru preučitve dokazov, s katerimi je Komisija utemeljevala obstoj kršitve pravil prava Unije o konkurenci, res pomeni pravno vprašanje, ki ga je mogoče navajati v okviru pritožbe. Vendar presoje Splošnega sodišča o dokazni vrednosti dokazov iz spisa, ki so mu predloženi, ni mogoče izpodbijati pred Sodiščem, razen v primerih kršenja pravil glede dokaznega bremena in izvajanja dokazov ter njihovega izkrivljanja (glej v tem smislu sodbo z dne 26. januarja 2017, Komisija/Keramag Keramische Werke in drugi, C-613/13 P, EU:C:2017:49, točki 26 in 27 ter navedena sodna praksa). Pritožnice pa tega ne navajajo.

109 Zato je treba drugi del drugega pritožbenega razloga zavreči kot nedopusten.

Tretji del drugega pritožbenega razloga

– Trditve strank

- 110 Pritožnice s tretjim delom drugega pritožbenega razloga trdijo, da je Splošno sodišče storilo napako v delu, v katerem je implicitno štelo, da je imela družba Scania DE „namen“ sodelovati pri izmenjavi informacij na ravni Nemčije, ki je obsegala ozemlje EGP.
- 111 V zvezi s tem pritožnice ob sklicevanju na razlogovanje Splošnega sodišča v točkah od 415 do 420 izpodbijane sodbe in ob grajanju tega razlogovanja v bistvu trdijo, da je v delu, v katerem je treba presojo Splošnega sodišča šteti za presojanje namena družbe Scania DE, da sodeluje pri izmenjavi informacij na ravni Nemčije, ki je obsegala ozemlje EGP, Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je v točkah 416 in 418 te sodbe to presojo oprlo na nezadostno, nedosledno in protislovno obrazložitev ter ker v točki 419 navedene sodbe ni niti preučilo niti pravno zadostno obravnavalo specifičnih trditev ali dokazov, ki jih je predložila družba Scania, s čimer prav tako ni izpolnilo obveznosti obrazložitve. Splošno sodišče naj tudi ne bi upoštevalo sodne prakse, ki zahteva, da Komisija predloži resne, natančne in dosledne dokaze, da bi dokazala kršitev člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP, pri čemer se pritožnice v zvezi s tem sklicujejo na točko 417 iste sodbe.
- 112 Pritožnice poleg tega trdijo, da je Splošno sodišče v točki 420 izpodbijane sodbe nezakonito zavrnilo dokazno vrednost zapriseženih izjav, ki jih je podala skupina Scania, in te dokazne vrednosti ni ustrezno upoštevalo. Po mnenju pritožnic ob neobstoju kakršnega koli neposrednega dokaza, da so bile informacije, pridobljene na ravni Nemčije, posredovane na sedežu skupine Scania, ni mogoče šteti, da imajo izjave oseb, ki so bile neposredno vpletene v domnevno ravnanje, „omejeno dokazno vrednost“ zgolj zato, ker so bile podane po upoštevnih dogodkih za obrambo skupine Scania med upravnim postopkom.
- 113 Komisija te trditve prereka.

– Presoja Sodišča

- 114 Ugotoviti je treba, da trditve pritožnic, navedene v utemeljitev tretjega dela drugega pritožbenega razloga, temeljijo na predpostavki, da je Splošno sodišče v točkah od 415 do 420 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je družba Scania DE nameravala sodelovati pri izmenjavi informacij na ravni Nemčije, ki je obsegala ozemlje EGP.
- 115 Iz teh točk v povezavi s točkami od 405 do 414 in 421 navedene sodbe pa je razvidno, da se je Splošno sodišče v njih omejilo na ugotovitev, da je družba Scania DE s sodelovanjem svojih zaposlenih pri izmenjavi informacij na ravni Nemčije pridobila informacije, katerih obseg presega nemški trg. V točkah od 415 do 420 navedene sodbe so posebej zavrnjene trditve pritožnic pred Splošnim sodiščem, da zaposleni družbe Scania DE, ki so sodelovali pri izmenjavah na ravni Nemčije, niso nikoli predpostavili, da se informacije, ki so jih prejeli od predstavnikov odvisnih družb drugih proizvajalcev tovornjakov, nanašajo na evropske cene ali da lahko zmanjšajo negotovost glede evropske cenovne strategije drugih proizvajalcev.

- 116 Ne da bi bilo treba ugotoviti, ali se tretji del drugega pritožbenega razloga dejansko nanaša na izpodbijanje presoje dokazov, ki jo je opravilo Splošno sodišče, in ali ga je zato treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 108 te sodbe, zavreči kot nedopustnega, ga je treba zavrniti kot neutemeljenega, ker temelji na premisi, navedeni v točki 114 te sodbe, ki je napačna.

Četrty del drugega pritožbenega razloga

– Trditve strank

- 117 Pritožnice s četrtyim delom drugega pritožbenega razloga trdijo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo pri določitvi obsega informacij, ki jih je predložila družba Scania DE. V zvezi s tem pritožnice navajajo, da ugotovitev Splošnega sodišča, da je družba Scania DE s stiki na ravni Nemčije zagotavljala informacije, ki so obsegale celotni EGP, ni zadostno obrazložena in temelji na neustreznih razlogih. Natančneje, Splošno sodišče naj bi storilo napako pri presoji pomena dokazov, vsebovanih v ekonomskih poročilih, ki jih je pripravila družba za ekonomsko svetovanje, ko je v točkah 439 in 440 izpodbijane sodbe zavrnilo upoštevnost teh poročil.
- 118 Komisija te trditve prereka.

– Presoja Sodišča

- 119 Tako kot pri drugem delu drugega pritožbenega razloga je treba ugotoviti, da pritožnice s četrtyim delom tega pritožbenega razloga želijo, da Sodišče ponovno presodi dejstva in dokaze, ne da bi se sklicevale na to, da jih je Splošno sodišče izkrivilo. Zato je treba iz istih razlogov, kot so bili navedeni v zvezi z drugim delom drugega pritožbenega razloga, tudi četrty del tega pritožbenega razloga zavreči kot nedopusten.
- 120 Drugi pritožbeni razlog je treba torej zavreči kot delno nedopusten in zavrniti kot delno neutemeljen.

Tretji pritožbeni razlog

Trditve strank

- 121 Pritožnice s tretjim pritožbenim razlogom trdijo, da dejanski elementi, na podlagi katerih je Splošno sodišče ugotovilo, da je ugotovitev Komisije, da je v obravnavanem primeru obstajala enotna kršitev, utemeljena, ne morejo biti podlaga za ugotovitev, da je imelo vsako zadevno dejanje enak protikonkurenčni cilj in da je bilo zato del celovitega načrta z enotnim protikonkurenčnim ciljem ali da je prispevalo k izvajanju tega načrta. Poleg tega naj Splošno sodišče v zvezi s tem ne bi podalo nobenega razlogovanja. Zato naj bi Splošno sodišče ravnanja, do katerih je prišlo na treh različnih ravneh stikov iz točk od 33 do 36 te sodbe, napačno opredelilo kot „enotno kršitev“.
- 122 Pritožnice so ta pritožbeni razlog razdelile na tri dele.

- 123 Pritožnice v okviru prvega dela navedenega pritožbenega razloga trdijo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je ravnanja na treh ravneh stikov iz točk od 33 do 36 te sodbe opredelilo kot „enotno kršitev“ in ker ni navedlo, kako dejstva, na katera se opira, to opredelitev utemeljujejo.
- 124 Tako naj bi se Splošno sodišče v točkah od 464 do 469 izpodbijane sodbe pri navedeni opredelitvi oprlo na nekatere elemente, vendar naj nobeden od njih, obravnavan ločeno ali skupaj, ne bi mogel podpreti ugotovitve, da te tri ravni stikov pomenijo enotno kršitev. V zvezi s tem pritožnice na eni strani v bistvu grajajo dejstvo, da se je Splošno sodišče oprlo na okoliščino, da so se zadevni stiki nanašali na enake proizvode in so potekali znotraj iste skupine proizvajalcev tovornjakov, ter na okoliščino, da je zadevno ravnanje vključevalo majhno skupino zaposlenih na vsaki ravni, katere sestava je ostala razmeroma stabilna. Na drugi strani pritožnice izpodbijajo različne ugotovitve Splošnega sodišča, v skladu s katerimi so bile navedene tri ravni stikov dejansko povezane, in ugotovitev, da sta nižja raven sedežev in raven Nemčije prispevali k uresničitvi skupnega načrta.
- 125 Pritožnice v okviru drugega dela tretjega pritožbenega razloga trdijo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je ugotovilo, da so izmenjave informacij, ki niso protikonkurenčne, del enotne kršitve. V zvezi s tem pritožnice s sklicevanjem na ugotovitve Splošnega sodišča v točkah 223, 235 in 236 izpodbijane sodbe, ki naj bi se nanašale na tri izmenjave informacij, do katerih je prišlo v letih 2004 in 2005 in ki so potekale na nižji ravni sedežev, v bistvu trdijo, da je Splošno sodišče te tri izmenjave informacij, čeprav so popolnoma legitimne, opredelilo kot izmenjave, ki imajo enak protikonkurenčni cilj kot druge različne izmenjave informacij, ki so potekale na različnih ravneh. Tako naj bi neupravičeno ugotovilo, da so bile vse navedene tri izmenjave del enotne kršitve. V zvezi s tem naj Splošno sodišče ne bi podalo nobenega razlogovanja, s katerim bi se pojasnilo, kako bi lahko taka legitimna dejanja prispevala k protikonkurenčnemu cilju. Splošno sodišče naj bi torej napačno uporabilo pravo, ker je izmenjave informacij, ki niso bile predmet tajnih dogovarjanj, na nižji ravni sedežev opredelilo kot del enotne kršitve člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP.
- 126 Pritožnice s tretjim delom tretjega pritožbenega razloga trdijo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je presodilo, da ravnanje na ravni Nemčije sledi cilju, ki je enak cilju na ravni vodstvenih organov in – v delu, v katerem je to upoštevno – na nižji ravni sedežev. Ravnanje na ravni Nemčije naj namreč ne bi obsegalo ozemlja EGP. Točka 467 izpodbijane sodbe, v kateri naj bi Splošno sodišče ugotovilo, da je Komisija utemeljeno štela, da se geografski obseg protikonkurenčnih izmenjav na ravni Nemčije in na ravni vodstvenih organov razteza na celoten EGP, naj bi bila torej napačna.
- 127 V zvezi s tem se pritožnice sklicujejo na svoj drugi pritožbeni razlog, v okviru katerega trdijo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je za izmenjave informacij na ravni Nemčije štelo, da obsegajo celoten EGP. Iz te napake naj bi izhajalo, da ravnanja na ravni Nemčije prav tako ni mogoče označiti kot ravnanje, katerega cilj je enak cilju, ki se uresničuje na ravni vodstvenih organov in na nižji ravni sedežev, pri čemer je pojasnjeno, da je za zadnjenavedenega upoštevno le obdobje v zvezi z letoma 2004 in 2005.
- 128 Komisija te trditve prereka.

Presoja Sodišča

- 129 Na eni strani je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče v točki 479 izpodbijane sodbe zavrnilo trditev pritožnic, da bi Komisija morala ločeno presojati tri ravni tajnih stikov iz točk od 33 do 36 te sodbe, zlasti zaradi obstoja povezav med temi tremi ravnmi stikov, in da je Splošno sodišče v točki 229 izpodbijane sodbe ugotovilo, da pritožnicam ni uspelo izpodbiti ugotovitev Komisije v zvezi s temi povezavami. Natančneje, Splošno sodišče je v tej točki 229 navedlo, da se je Komisija sklicevala na nekaj elementov, naštetih v točki 218 navedene sodbe, ki dokazujejo obstoj navedenih povezav in ki niso bile izpodbijane, in sicer dejstvo, da so bili udeleženci zaposleni v istih podjetjih, in dejstvo, da so se sestanki na navedenih treh ravneh časovno prekrivali. Splošno sodišče pa je svojo ugotovitev, da so bile iste tri ravni med seboj povezane ter da niso delovale ločeno in neodvisno druga od druge, utemeljilo z vsemi elementi, ki jih je Komisija upoštevala v spornem sklepu.
- 130 Na drugi strani je treba ugotoviti, da tretji pritožbeni razlog v celoti temelji na predpostavki, da mora vsako posamezno dejanje, ki ga Komisija šteje za del enotne in trajajoče kršitve, samo po sebi pomeniti kršitev člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP.
- 131 Kot je bilo opozorjeno v točki 94 te sodbe, iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je kršitev člena 101(1) PDEU lahko ne samo posledica ločenega dejanja, ampak tudi niza dejanj ali celo trajajočega ravnanja, čeprav bi lahko tudi eden ali več elementov tega niza dejanj ali trajajočega ravnanja sam po sebi in obravnavan posebej pomenil kršitev te določbe. Tako lahko Komisija, kadar se različna ravnanja zadevnih podjetij zaradi istega cilja izkrivljanja konkurence na notranjem trgu uvrščajo v „celovit načrt“, pripiše odgovornost za ta dejanja glede na sodelovanje pri kršitvi kot celoti (sodba z dne 16. junija 2022, Sony Optiarc in Sony Optiarc America/Komisija, C-698/19 P, EU:C:2022:480, točka 59 in navedena sodna praksa).
- 132 Podjetje, ki je bilo pri taki enotni in trajajoči kršitvi udeleženo s svojimi ravnanji, ki spadajo pod pojma „sporazum“ ali „usklajeno ravnanje“ s protikonkurenčnim ciljem v smislu člena 101(1) PDEU in ki so bila namenjena pripomoči k uresničitvi kršitve v celoti, je tako lahko odgovorno tudi za ravnanja drugih podjetij v okviru te kršitve v celotnem obdobju svojega sodelovanja pri navedeni kršitvi (sodba z dne 16. junija 2022, Sony Optiarc in Sony Optiarc America/Komisija, C-698/19 P, EU:C:2022:480, točka 60 in navedena sodna praksa).
- 133 Vendar je Sodišče že pojasnilo, da čeprav je mogoče celoto ravnanj pod pogoji, navedenimi v prejšnjih dveh točkah te sodbe, opredeliti kot „enotno in trajajočo kršitev“, iz tega ni mogoče sklepati, da je treba vsako od teh ravnanj samo po sebi in obravnavano posebej nujno opredeliti kot ločeno kršitev te določbe (sodba z dne 16. junija 2022, Sony Optiarc in Sony Optiarc America/Komisija, C-698/19 P, EU:C:2022:480, točka 64).
- 134 Za ugotovitev enotne in trajajoče kršitve je namreč običajno upoštevati različne povezave med različnimi elementi, ki sestavljajo zadevno kršitev. Tako je lahko stik med podjetji, ki sam po sebi ne bi pomenil kršitve člena 101(1) PDEU, glede na okoliščine, v katerih je do tega stika prišlo, vseeno upošteven za dokazovanje obstoja enotne in trajajoče kršitve te določbe. V takem položaju je navedeni stik del sklenjenega kroga indicev, na katerega se lahko Komisija upravičeno sklicuje, da bi dokazala obstoj enotne in trajajoče kršitve navedene določbe (glej v tem smislu sodbo z dne 26. januarja 2017, Komisija/Keramag Keramische Werke in drugi, C-613/13 P, EU:C:2017:49, točka 52 in navedena sodna praksa).

- 135 Iz sodne prakse, navedene v točkah od 131 do 134 te sodbe, torej izhaja, da za ugotovitev obstoja enotne in trajajoče kršitve zadostuje, da Komisija dokaže, da različna obravnavana ravnanja spadajo v „celovit načrt“, ne da bi bilo treba vsako od teh ravnanj, obravnavano ločeno, opredeliti kot ločeno kršitev člena 101(1) PDEU.
- 136 Posledično, ker tretji pritožbeni razlog temelji na napačni premisi, da bi morale Splošno sodišče, da bi lahko ugotovilo obstoj take enotne in trajajoče kršitve, od Komisije zahtevati tudi, naj dokaže, da vsako od navedenih ravnanj, obravnavano ločeno, samo po sebi pomeni kršitev člena 101(1) PDEU in člena 53 Sporazuma EGP, je treba ta pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Četrty pritožbeni razlog

Trditve strank

- 137 Pritožnice v okviru četrtega pritožbenega razloga trdijo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je v točkah 516 in 532 izpodbijane sodbe presodilo, da je treba osmi tožbeni razlog iz njihove ničnostne tožbe pred navedenim sodiščem, ki se je nanašal na napačno uporabo člena 25 Uredbe št. 1/2003, zavrniti, ker je bilo ravnanje na ravni vodstvenih organov del enotne kršitve, ki se je končala 18. januarja 2011, tako da je petletni zastaralni rok iz tega člena 25(1)(b) začel teči šele s tem datumom in pristojnost Komisije za naložitev globe torej ni zastarala.
- 138 Po mnenju pritožnic se je ta zastaralni rok dejansko iztekel 20. septembra 2010, ki je nedvomno datum prvega dejanja Komisije v smislu člena 25(3) Uredbe št. 1/2003, s katerim je bil ta zastaralni rok pretrgan. Ker pa se je ravnanje na ravni vodstvenih organov končalo 23. septembra 2004, naj bi pristojnost Komisije za naložitev globe zaradi tega ravnanja zastarala. Poleg tega, če bi Sodišče razveljavilo izpodbijano sodbo, se sklicevalo na ničnostno tožbo pred Splošnim sodiščem in odločilo, da se sporni sklep razglasi za ničen le delno, pritožnice navajajo, da je do zadnjega potencialno tajnega ravnanja na nižji ravni sedežev prišlo več kot pet let pred 20. septembrom 2010, tako da Komisija ni bila več pristojna za naložitev globe za to ravnanje, če bi se štelo, da je to ravnanje del enotne kršitve na ravni vodstvenih organov in na nižji ravni sedežev. Ker lahko Sodišče ugovor nepristojnosti preizkusi po uradni dolžnosti, bi morale ugotoviti, da je pristojnost Komisije za naložitev globe za navedeno ravnanje na podlagi tega člena 25 zastarala.
- 139 Komisija te trditve prereka.

Presoja Sodišča

- 140 Zadostuje ugotovitev, da četrty pritožbeni razlog temelji na predpostavki, da bi Sodišče izpodbijano sodbo razveljavilo, se sklicevalo na tožbo pritožnic pred Splošnim sodiščem ter se odločilo razveljaviti del ugotovitev iz spornega sklepa v zvezi z obstojem enotne in trajajoče kršitve. Namreč, pritožnice v bistvu trdijo, da je Splošno sodišče kršilo člen 25 Uredbe št. 1/2003, ker je potrdilo globo, ki jo je Komisija naložila v tem sklepu, čeprav se je protikonkurenčno ravnanje na ravni vodstvenih organov končalo 23. septembra 2004 ter je torej to ravnanje zastaralo in ne more več biti predmet globe, saj je do prvega dejanja Komisije v smislu tega člena 25(3) prišlo 20. septembra 2010.

- 141 Ker pa so bili prvi trije pritožbeni razlogi zavrjnjeni, je treba kot samoumevno šteti ugotovitev Komisije in nato Splošnega sodišča, da je zadevni omejevalni sporazum pomenil enotno in trajajočo kršitev, ki je zajemala celoten EGP in je trajala do 18. januarja 2011. V teh okoliščinah ob upoštevanju datuma prvega dejanja Komisije v smislu navedenega člena 25(3) ni mogoče šteti, da je na ta dan 18. januarja 2011 pristojnost Komisije za naložitev globe zastarala.
- 142 Zato je treba četrti pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.
- 143 Ker nobeden od pritožbenih razlogov te pritožbe ni bil sprejet, je treba to pritožbo zavreči kot delno nedopustno ter zavrniti kot delno brezpredmetno in delno neutemeljeno.

Stroški

- 144 Člen 184(2) Poslovnika določa, da če pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče.
- 145 V skladu s členom 138(1) tega poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi člena 184(1) navedenega poslovnika, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.
- 146 Ker v obravnavani zadevi družbe Scania AB, Scania CV AB in Scania Deutschland GmbH s svojimi predlogi niso uspele in ker je Komisija predlagala, naj se jim naloži plačilo stroškov, se jim naloži, da poleg svojih stroškov nosijo tudi stroške Komisije.

Iz teh razlogov je Sodišče (deseti senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. Družbe Scania AB, Scania CV AB in Scania Deutschland GmbH nosijo svoje stroške in stroške Evropske komisije.

Podpisi